

uden for hovedstadsområdet påhviler vedkommende amtsråd at betale. Det må på denne baggrund være rimeligt, at hovedstadsrådet foretager valget af de medlemmer af fredningsnævnene i hovedstadsområdet, der efter de gældende bestemmelser vælges af amtsrådene, henholdsvis magistraten i København.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 2).

Ved ændringsforslaget til stk. 2 udvides den særlige inhabilitetsregel til at gælde enhver sag efter naturfredningsloven. De grunde, der har ført til den gældende bestemmelse, gør sig gældende med samme styrke ved andre sager end de egentlige fredningssager, f. eks. ved behandlingen af ansøgninger om dispensation fra lovens bygge- og planbestemmelser. Så vidt vides har flere fredningsnævne da også anvendt bestemmelsen analogt uden for dens udtrykkelige anvendelsesområde.

Det findes imidlertid rigtigst ved en ændring af bestemmelsen at udelukke en uberettiget modsætningslutning.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 3, § 4, stk. 3 og § 5, stk. 3).

Ved ændringsforslaget lovfæstes den hidtidige praksis.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 5).

Den foreslåede bestemmelse i stk. 5 svarer i det væsentlige til den gældende lovs § 9, stk. 2, der foreslås ophævet. Da amtsrådene efter lovforslaget vil overtage den væsentligste del af de statsfinansierede fredningsplanudvalgs hidtidige opgaver, må også den gældende lovs § 9, stk. 1, ophæves. Bestemmelsen skaber samtidig hjemmel for, at vedkommende amtsråd, henholdsvis hovedstadsrådet, kan yde nævnsmedlemmerne diæter og befordringsgodtgørelse. Denne godtgørelse ydes efter reglerne i den kommunale styrelseslovs § 16.

Til nr. 7 (§ 3, stk. 6).

Tilføjelsen i stk. 6 foreslås med henblik på fredningsnævnenes behandling af bygge- og planansøgninger og tilsigter at undgå uheldig dobbeltadministration. Tilføjelsen svarer til regler i andre love, bl. a. råstoflovens § 8, stk. 3, og by- og landzonelovens § 9, stk. 4.

Til nr. 8 (§ 4, stk. 2).

Ændringsforslaget i stk. 2 tilsigter at muliggøre en øget fleksibilitet i udnyttelsen af det akademiske personale, der er knyttet til overfredningsnævnets sekretariat, og svarer i realiteten til de gældende regler i miljøankenævnet.

Til nr. 9 (§ 4, stk. 4)

Efter den gældende bestemmelses stk. 4 kan overfredningsnævnet delegere sin beslutningskompetence til et udvalg. Denne delegationsadgang, der særligt havde hensyn til afgørelsen af mindre betydningsfulde bygge- og planansøgninger, har vist sig at være upraktisk og har ikke været benyttet.

Ved ophævelsen af denne bestemmelse afskæres også enhver tvivl om, hvorvidt den gældende bestemmelse forhindrer den efter almindelige forvaltningsretlige regler gældende adgang til begrænset delegation til formanden. I overensstemmelse med nævnspraksis i øvrigt har der da også i overfredningsnævnet været behov for, at formanden kan træffe afgørelse i visse sager. Det gælder f. eks. spørgsmål af overvejende formel karakter, fastsættelse af omkostninger i fredningssager, mindre betydende dispensationer fra tidligere fredninger og sager, hvis afgørelse helt beror på en lovforklaring, der tidligere er fastslået af overfredningsnævnet.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1).

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 3.

Til nr. 11 (§ 6).

I medfør af bestemmelsen overtager amtsrådet, henholdsvis hovedstadsrådet, det arbejde, der hidtil har været udført af fredningsplanudvalgene, og hvorom henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (§ 9).

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 6.

Til nr. 13 (kap. III, Fredning).

a. Ændringerne i kap. III i hovedtræk.

Det traditionelle fredningsbegreb er kendt fra den første naturfredningslov af 1917.

Fredning var dengang det eneste retlige instrument til sikring af naturfredningsinteresserne. Det blev herigennem gjort muligt ved en domstolslignende procedure for fredningsnævn og overfredningsnævn at pålægge indskrænkninger i den fri råden over fast ejendom mod erstatning.

Siden har ændrede naturfredningslove og senere tilkommen planlægningslovgivning øget det offentlige muligheder for også på anden måde at regulere udviklingen i det åbne land bl. a. med henblik på at varetage almenhedens interesser, men fredning er forblevet et centralt instrument i dansk fredningspolitik. En individuel, af fredningsnævn og overfredningsnævn pålagt fredning, er imidlertid stadig den stærkeste offentlige servitut, der kan pålægges fast ejendom.